

Леді Макбет

КУПИТИ

Ава Рід переосмислює п'єсу «Макбет», наділяючи голосом і силою найвідомішу лиходійку В. Шекспіра — леді Макбет.

Леді знає, що її віддадуть за шотландського дикуна, який не полишає своїх воїнських звичок навіть на шлюбному ложі. Вона розуміє, що ворожий і підозріливий двір стане полем битви, де вижити можна лише завдяки хитрості та прихованому чаклунству.

Однак Леді ще не знає, що її чоловік має власні окультні таємниці. Вона не здогадується, що пророцтво оперізує його, мов броня. Вона не знає, що її магія сильніша, небезпечніша, руйнівна.

Розділ 1

— Леді?

Вона підводить погляд і визирає з вікна карети. Ніч швидко огорнула все непроглядною чорнотою. Вона чекає, поки до неї звернуться.

Упродовж перших днів їхньої подорожі крізь зарості вологих покручених темно-зелених дерев Бретані її називали леді Росциль, іменем, яке причепилося до неї, коли вона була на батьківщині, і трималося аж до задушливого сірого моря. Вони безнапасно його перетнули, бо її батько, Крива Борода, відбив атаку норманів, які колись загрожували каналу. Хвилі, маленькі й щільні, як скручений пергамент, черкали корпус корабля.

Далі вони попрямували до берегів Британії — цього невеличкого варварського куточка, цього скелястого острова, який на мапах скидався на гнилий клопот м'яса із відгризеними шматками. У їхній кареті змінилася кучерка, яка розмовляла химерною саксонською. Тож її ім'я невиразною саксонською буде «леді Розель»?

Британія. Спершу там росли дерева, та згодом вони прорідилися, перетворившись на кущі, відтак на чагарі, а небо стало до нудоти безкраїм і сірим, як море, і ним, наче дим від далеких пожеж, снували грізні хмари. Тепер коням важко впоратися з нахилом дороги. Вона чує, але не бачить, як каміння вилітає з-під їхніх копит. Чує зтяжне, плавне шипіння вітру і розуміє, що то лише трава, трава й каміння, і жодних дерев, які б захопили вітер, жодні гілки чи листя не заглушать цього звуку.

Саме так вона збагнула, що вони доїхали до Гламісу.

— Леді Росцилло? — служниця легенько штурхає її.

Ну от, скос. Тобто шотландська. Їй доведеться послуговуватися мовою людей її чоловіка. Тепер і її людей.

— Так?

Навіть під вуаллю Гавіс Росциль бачить, як та тривожно супиться.

— Ви не промовили ані слова за останні декілька годин.

— Мені нічого сказати.

Але це не вся правда. Мовчання Росциль обґрунтоване.

Ніч за вікном, неможливо нічого розгледіти, та вона може наслухати, хоча здебільшого чує лише відсутність будь-яких звуків. Пташки не співають, комахи не дзижчать, звірі не б'ються в підліску й не снують поміж корінням, лісоруби не рубають дубів, струмочки не дзюркотять кам'янистими річищами, і з листя не скрапує дощ, який випав минулої ночі.

Жодних звуків життя, і точно жодних звуків Бретані, єдино їй знайомих. Вона знає лише Гавіс та її насупленість.

— Герцог очікуватиме від вас листа після нашого прибуття. Коли приготування завершаться, — туманно каже Гавіс.

Вона має пів дюжини звертань для леді такою ж кількістю мов, але чомусь так і не знайшла слова «весілля».

Росциль видається кумедною нездатністю Гавіс вимовити слово саме тоді, коли вона прикидається нареченою.

Росциль уперше почула цей план і подумала, що він таки дурний, а зараз він здається ще дурнішим: прикинутися служницею, а Гавіс буде нареченою. Росциль одягнена у приглушені кольори й жорстку, грудкувату вовну, а її волосся прикриває чепчик. Навпроти в кареті зап'ясток та шию Гавіс огортають перли. Її рукави схожі на роззявлені роти, які тягнуться до самої долівки. Шлейф такий білий і щільний, ніби на нього намело кучугуру снігу. Майже непрозора вуаль укриває волосся Гавіс, блідий відтінок якого не такий, як треба.

Вони обидві — ровесниці, але Гавіс має кремезну, широкоплечу статуру норманки. Їхнє маскування нікого не надурить, лише погляд на їхні тіні викриє обман. Так її майбутній чоловік свавільно використовує владу й перевіряє, чи герцог підіграватиме його примхливим вимогам. Проте вона при-пускала, можливо, більшу зловісність його мотиву: тан Гламісу боїться змови на власних землях.

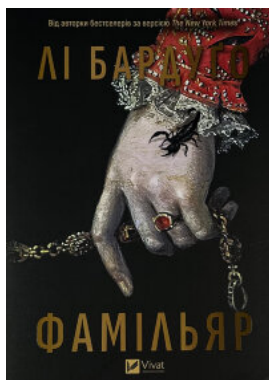
Так само як Росциль — подарунок танові за його союзництво, Гавіс подарували батькові Росциль, герцогові, за притримання кораблів тоді, коли він міг їх випустити. За його дозвіл норманам відступити з каналу з миром їхній вождь, Гастейн, запропонував герцогові одну з безлічі його непотрібних доньок.

Батько Росциль набагато благородніший за хамовитий піратський народ Гавіс. При дворі Кривої Бороди навіть доньки-байстріючки, як-от Росциль, можуть бути леді, якщо герцог вважає, що з них буде якась користь. Але, як нещодавно дізналася Росциль, вона корисна батькові не вмінням розмовляти рідною бретонською, вільним володінням анжуйською і, завдяки Гавіс, дуже доброю норманською, а тепер і скос через потребу, хоча ці слова й дряпали задню стінку її горла. Вона корисна не здатністю запам'ятати обличчя кожного аристократа, який проминає двір Кривої Бороди, ім'я кожної повитухи, прислужника, постачальника, байстріюка, солдата і шматочки інформації про них, про їхні жорсткі, гострі дешиці жалоби, які виблискують із них, немов кварц із пащі печери, тож коли герцог каже: «До мене дійшли чутки про шпигунів у Нао-неді, як мені виявити їхнє походження?», Росциль може відказати: «В одного конюха анжуйська підозріло не має акценту. Він щосьвіта тікає з куховаркою за клуню». І тоді герцог може послати своїх людей чекати за клунею, спіймати куховарку та відшмагати її оголені стегна до крові, доки анжуйський шпигун-конюх не зізнається.

Ні. Росциль тепер уже розуміє. Її врода — причина, через яку герцог намагається видати її за когось іншого. То не пересічна врода — повії та прислужниці також деколи бувають вродливими, але ніхто не поспішає назвати їх леді чи одягнути в шати нареченої. Це неземна краса, яку дехто з двору Кривої Бороди називає смертоносною, отруйноокою, поцілованою відьмою. «Лорде Варвеку, мій шляхетний герцогу, Крива Борода, ви певні, що вона не анжуйка? Кажуть, усі в Домі Анжу народжені з крові змієжинки Мелюзини».

Сірий Плащ, лорд Анжу, має дюжину дітей та вдвічі більше байстріюків, і, здається, вони завжди прослизують до двору Кривої Бороди, світловолосі й так само витончені, як мокрі лисиці. Її батько не посоромився б визнати, що мав анжуйську коханку, хоча, мабуть, Сірого Плаща обурило б звинувачення у тому, що його рід міг породити таке химерне створіння, як Росциль. Але герцог нічого не відповів, тож люди стали перешіптуватися.

Рекомендована література

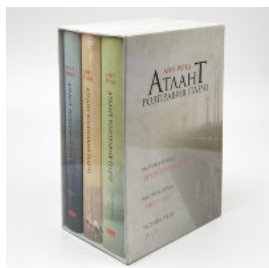
Фамільяр (художній зріз)

Королівство шахраїв

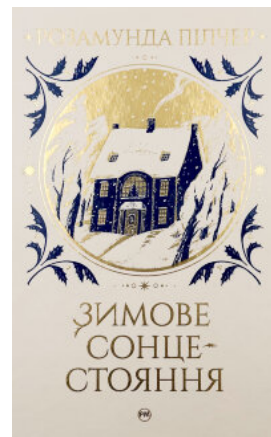

Дев'ятий Дім

Атлант розправив плечі
(комплект з трьох книг
у футлярі)

Цирцея

Зимове сонцестояння

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ